

У ЖИТТІ — ЯК НА ДОВГІЙ НИВІ

КДК є дп

Ця мудрість, викохана народом, живе донині і житиме ще довго. Бо на довгій ниві є всього: і радості – від кожного врожаю, і суму – від важкої праці, і ... пісень. Тому й життя людське таке інколи картате: "червоне – то любов, а чорне – то журба..." І так чи інакше, а впливається воно все піснею.

ПІСЛЯ доброго десятка літ залунала знову пісня у Хиночах. Вже кілька років поспіль звучно лунають дзвінкі жіночі голоси і в сільському будинку культури, і в школі, а то й просто на вулиці у підвечірній час. Сельчани й не дивуються – іде з чергової репетиції жіночий фольклорний колектив. Та й у райцентрі вже знайомі ці голоси, бо неодноразово звучали вони зі сцени районного будинку культури, імпровізованої сцени парку відпочинку, в клубах довколишніх сіл. Радусь і бентежить душу народна пісня, що лине з уст чарівних хинчанок – Віри Блізної, Євгенії Жогло, Софії Кравчук, Лідії Хомиш, Фейки Марини, Світлани

Ковальчук. Та й молодші не відстають, підтягуються: дівочий та чоловічий колективи пробують себе в пісенному жанрі – і небезуспішно.

А нещодавно до старших додався милозвучний голос солістки Олени Похалюк, випускниці народного відділу Дубенського культосвітнього училища. А про що лише жінки не співають! В тих піснях і перше молоде кохання, і щастя материнства, і сум розлуки, і любов до рідного краю. Пісні ті линуть від душі виконавиць, бо в них – доля, примхлива й нелегка доля кожної з них. Бо ж у кожній є своя улюблена пісня, пісня, що дорожча срібла-злата.

Не так давно несподівано обірвалася вона для однієї з найталановитіших серед них – Тамари Хижук. Та встигла вона передати своє вміння дочці Марійці. Отже, мелодія життя звучатиме далі.

"А де ж беруться ті пісні?" - спитаєте ви. Там і беруться: від своїх матерів, від бабусь – і

покоління народні пісні Полісся. Старі люди погодяться, що Хиночі споконвіку славились своїми голосами, піснями. "Ет, – скажете ви, – нема їм що робити". Ні, шановні, – в кожній з них сім'я, діти, онуки, господарство. А все ж знаходиться час для пісні, а то й просто не можуть відмовити голові або завідуючому клубом. І незмінно кличуть із собою свого любого баяніста Михайла Колодія. Навіть ювілеї святкують разом – отоді-то душа розвертається. Від пісень серце болить, а від частівок – скули. Та відступають домашні щоденні клопоти геть далеко, бо співають жінки! І хай та пісня частіш сумна буває, але піднімає вона з глибини ества щось давно забуте, потаємне, хвилююче і водночас радісне. І ще довго відлунює їх спів у серцях слухачів почуттям чогось рідного, близького, жаданого.

Людмила БОСИК,
член районної координації